[illegible]

[illegible] s poštnino
[illegible] v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4·—
za pol leta „ 2·—
za četrt leta „ 1·—

Naročnine se pošiljajo upravništvu v tiskarni sv. Cirila, Koroška cesta štev. 5. Listi se pošiljajo do odpovedi.

Rukopisi naslovi tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni list dobiš se v tiskarni in pri gospodu Novak-u na velikem trgu po 10 h.

Nezapisani se ne ozirajo, neplačani listi se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo do srede opoldne.

Štev. 38 | V Mariboru, dne 22. septembra 1904. | Tečaj XXXVIII.

Naša zmaga.

Volitve v torek prinesle so nam spodnještajerskim Slovencem sijajno zmago, Nemcem in »Štajerčevim« nemškutarjem pa veliki poraz. Posebno sijajna bila je naša zmaga v celjsko-slovenjgraškem okraju, kjer je dobil slovenski kandidat Ferdo Roš ogromno število 10.286, socijal. demokrat Mlaker pa le 2195 glasov, dočim si Nemci in nemškutarji niti na volišče niso upali. To je pač za celjske Nemce, kateri se toliko radi bahajo s svojo nemško močjo in toliko pisarijo o veliki priljubljenosti »Štajerca« med slovenskimi kmeti, zares velika blamaža. Še hujšo blamažo pa so doživeli združeni nemci in »Štajerčivi« nemškutarji v ptujsko-brežiškem okraju, kjer je zmagal sloven. kandidat dvor. svetnik dr. Ploj z 13.376 glasovi, dočim je dobil kandidat združenih Nemcev in »Štajerčevih« nemškutarjev le 5363 glasov. Torej ves trud »očeta« Orniga in njegovega nemškutarskega sinčka »Štajerca« je bil zastonj! Na tisoče reklamnih plakatov za Wratschkota so razposlali Nemci med kmete, na tisoče izstisov »Štajerca« razdelili so brezplačno po občinah, »nemški« gospodarji so vlekli svoje slovenske hlapce in delavce s silo na volišče, »Štajerčevi« nemškutarji so letali kot stekli psi okoli poštenih slovenskih volilcev ter jih skušali pridobiti za nemškega kandidata. »Štajerc« je že celi mesec raztezal svoje umazane čeljusti ter blatil na najnesramnejši način naše vrle slovenske voditelje ter našega dičnega poslanca g. dr. Ploja.

Pa, kakor smo že rekli, vse je bilo zaman. Vrli in zavedni slovenski kmetje volilnega okrožja Ptuj-Brežice-Ormož-Ptuj-Ljutomer Gor. Radgona-Št. Lenart-Rogatec-Šmarje-Kozje dali so pri volitvah v torek združenim Nemcem in nemškutarjem zaslužen odgovor ter jih pošteno vrgli ob tla. Trinajst tisoč samih vrlih in narodno zavednih Slovencev je pokazalo v torek Nemcem in »Štajerčevim« nemškutarjem, da si ne dado od privandranih Nemcev in nemškutarskih »Štajerčijancev« zapovedovati, da hočejo z vsemi močmi braniti svojo domovino, svoj ljubljeni slovenski jezik proti ponemčevanju ter se do zadnjega bojevati za svoje narodne pravice, da hočejo biti na lastni zemlji lastni gospodarji!

A tudi v mariborskem okraju je izid volitev Nemce jako neprijetno presenetil. Računali so na gotovo zmago nemškega kandidata Štigerja že pri prvi volitvi. Pa so se jako motili. V mariborsko-radgonskem okraju, kjer so se Nemci že čutili kot edine gospodarje, pridejo Nemci v ožjo volitev s krščansko-socijalnem kandidatom župnikom Lopičem! Toraj še tudi tukaj v tem okraju ni nemška zmaga gotova. Ako bi bili Slovenci le malo bolj agitirali, bil bi lahko slovenski kandidat Thaler zmagal, kateri je brez vse agitacije dobil vendar znatno število 3743 glasov. Mariborski okraj še torej vendar ni tako nemški, kakor bi nekteri nemški gospodje radi imeli.

Sadjarjem v pomislek.

Letošnje leto nas je Bog obilno blagoslovil s sadjem, nekako v nadomestek za to, ker bo žrnja in vina malo. Le to je žalostno poslušati, kako kmetje tožijo, da imajo jabolka tako nizke cene. So bila leta, v katerih je bilo še več jabolk od letos, pa so imela višjo ceno. Glavni vzrok tem neugodnim razmeram mora tičati v tem, ker so se nemški kupci, ki prihajajo k nam, še bolj zjedinili, dogovorili med seboj ter določili ceno jabolkam, kakor se jim je zljubilo; domačih, slovenskih kupcev, ki bi jim spodnesli tla, pa nimamo. To je vendar nečuveno! Za kg vukov-vučec plačajo usnjarji 6 kr., mešana jabolka pa se plačujejo po 3—5 kr. Krivi so si kmetje dostikrat sami vsled svoje nesloge, ker niso jedini, se ne dogovore med seboj, pod katero ceno hočejo prodajati jabolka; da bi kmetje enkrat delali ceno in ne kupci. Včasih še kateri reče: tako jih pa ne prodam, rajši jih stolčem; pa pri prvi priliki jih zapelje h kupcu; drugim seveda potem nič ne preostane, nego jih tudi tako prodati. Večkrat je tudi krivo pomanjkanje, ker kmet potrebuje nujno denarja.

Da so jabolka po ceni, pride potem še drugo zlo. Ti Nemci dostikrat niso možbeseda, ker niti ne plačajo toliko, kolikor so obljubili. Tiste nemške zvestobe, s katero se radi ponašajo, pri teh kupcih ni najti. Vem letos za slučaj, da je obljubil siromaku za jerbas jabolk 80 kr., plačal pa jih je po 65 kr. Pri nas je pogodba nekaj svetega; če se zmenita dva za kako reč, skleneta radi nje pogodbo in si sežeta v roke, Bog ne daj, da bi kateri ne izpolnil natančno pogojev, ki so bili dogovorjeni v pogodbi. Zdaj pa pridejo verolomni kupci drug za drugim ter odtrgavajo

Listek.

Slabi časniki.

Spisal J. M. Alkmejev.

(Konec.)

Potrdil je to s prisego. To laž je tudi razodel nekaterim sovaščanom, župnikovim nasprotnikom, toda ti, mesto da bi ga naznanili oblasti, so bili tega silno veseli in so še ti sami zvrnili vso krivdo na župnika.

Ta se je zastonj zagovarjal in opravičeval, prisega je govorila zoper njega in zaprli so ga.

Hej, kakšen vrišč so zagnali nasprotniki, vsi časopisi so pisali o tem.

Ali kazen božja dohiti vsakega, tako je tudi Jožefa. — Nekoč se je v pijanosti izdal, da je ukradel denar, in takoj je bil ovaden in zaprt, z njim pa tudi nekaj drugih vaščanov, ki so po krivem dolžili župnika.

Gospod župnik je bil seveda takoj oproščen, ali vse te krivice so ga tako potrle, da je hudo zbolel in umrl. Ali pomislite, v svoji oporoki je zapustil naši fari, ki mu je prizadela toliko žalost in nesrečo, zapustil je ogromno svoto prihranjenega, sebi odtrganega denarja; tudi svojemu bratu je prisodil toliko, da smo ga šteli takoj med najbogatejše.

Pomislite, gospod moj, toliko je pretrpel od nas blagi župnik, ali vendar nas je tako ljubil, ljubil nas svoje sovražnike. Kako lepo se je držal v tem oziru Kristusovih besed. Vprašam vas, more li kdo drugi tako lepo ravnati, kakor le katoliški duhoven.«

Tako je sklenil svojo pripoved Lenič in ravno sem hotel nekaj reči, ko se je hipoma vstavil in dejal: »No, in mogoče vas bo mikalo izvedeti, kdo je njegov brat?«

»Da, da«, odvrnil sem hitro.

»Jaz sem, jaz«, dejal je bolj tiho Lenič.

»Vi?« začudil sem se jaz in meril od nog do glave postaranega moža.

»Da, jaz. Zaprt sem bil potem nekaj let in ko sem bil zopet svoboden, opomogel sem si z denarjem svojega preganjanega brata. Moj Bog, vi ne veste, kako mi je hudo pri srcu, kadar se spomnim tistih dogodkov. Toda menda mi bo odpuščeno.«

In zjokal se je Lenič pri teh besedah, jaz sem bil ganjen od tega pripovedovanja in nisem vedel, kako bi tolažil starca.

Tisti hip prišel je mimo grobar.

»No, France«, vstavil ga je Lenič, »temu gospodu tu sem povedal vso dogodbo z ranjkim gospodom župnikom. Kaj ne, France, to je vse resnično?«

»Tako in nikakor drugače. Le verjemite mu, kar vam je povedal. Sicer nisem slišal, kako vam je pripovedoval, ali vem, da se lagal ni«, odvrnil je grobar.

»Oh, saj ti veš, kako je bilo, srečen pa si ti, ki si bil ta čas na župnikovi strani.«

»Da, to je res, da sem lahko vesel, jaz nimam pekoče vesti.

In ker sta me tu ravno vstavila, menda ne boste hudi, mladi gospod, da vam povem nekaj. Spoznali ste iz te povesti lahko: Nikdar ne preganjati duhovnikov. Duhovniki so naš največji blagor, ker skrbe za dušno in telesno našo korist. Oni so božji namestniki in njih ravnanje je vselej pravo. In da se človek proti temu ne pregreši, mora se varovati. Fred vsem se mora ogibati slabih in pogubnih časopisov, ki zabavljajo čez duhovne in čez sveto vero, ne da bi pomislili, koliko koristi to dvoje človeštvu.

Sveta vera je naša tolažba, naša luč in pot, po kateri pridemo v večno življenje. In na to pot napeljujejo nas duhovniki in zatorej jih moramo ljubiti in se jim pokoriti.

Poglejte, toliko krivico je storila naša fara prejšnjemu gospodu župniku, ali vendar ji je ta zapustil v oporoki obilo denarja, da si je mogla zidati šolo, kupiti brizgalnico za ogenj in preskrbeti občinske reveže.

Poglejte, tolika ljubezen!«

»Da, prav govoriš«, pritrdil mu je Lenič.

Grobar pa se je obrnil k meni in rekel: